

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: Adiktologický klient ve skupinové psychoterapii

Autor práce: Ondřej Bílý

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Mgr. et Mgr. Alena Pikhartová, Ph.D.

Datum: 13.4.2018

Předkládaná bakalářská práce s názvem *Adiktologický klient ve skupinové psychoterapii* je prací převážně teoretickou, v kombinaci s praktickou částí, jejíž žánr bychom mohli označit jako „zpráva z praxe“. Práce má rozsah 43 stran včetně úvodu a závěru (bez obsahu a seznamu literatury). Použito bylo 17 knižních zdrojů, 3 internetové a jeden nepublikovaný text.

V textu se vyskytuje řada jazykových neobratností, gramatických chyb a překlepů. Na řadu z nich jsem studenta upozorňovala během psaní, konečná podoba textu se ovšem do poslední chvíle (téměř vteřiny) měnila, takže jsem se nakonec musela nechat překvapit, v jaké podobě se student rozhodl práci odevzdat.

V odevzdaném textu jsem našla celkem 27 překlepů či gramatických chyb, z nichž za nejvíce tristní považuji chyby ve shodě podnětu s přísudkem (např. str. 33 služby by měli být, s.33 služby měli, s. 35 osoby absolvovali, s. 35 osoby abstinovali, s. 24 skupiny nabyli, s. 30 složky konkurovali, s. 30 organizace se stali, s. 39 sloučení klientovi zakázky atd.). Množství chyb je dle mého názoru částečně dílem studentova přístupu k práci. Domnívám se, že studium literatury, psaní práce a nakonec i závěrečná korektura vyžadují více času, než si na ně student vyhradil. Na práci nepracoval dlouhodobě a kontinuálně, nýbrž takřka na poslední chvíli a nárazově. Moje zpětná vazba ke studentovým textům pak poněkud nepadala „na úrodnou půdu“, některé poznámky jsem musela opakovat, probírat se texty bez odkazů na literaturu a zvládat v podstatě neustále se měnící strukturu a téma práce. Výsledek je nakonec poměrně obstojný, ačkoli proces byl velmi překotný a stresující.

Obsahově je potenciálnímu čtenáři ve stručné formě představeno dílo zejména českých autorů Kaliny a Nešpora. Jsme tedy seznámeni s problematikou závislosti (přičemž oceňuji, že student vybral k bližšímu rozebrání jen ty návykové látky, jež jsou v českém prostředí nejčastější) a adiktologie (1. a 2. kapitola). Dále s pomocí díla především Kratochvíla jsme seznámeni s druhy a principy skupinové psychoterapie, která se v práci se závislostmi využívá. Jakým způsobem je v českém prostředí „pečováno“ o klienty se závislostí je nám představeno ve 4. a 5. kapitole, přičemž šestá kapitola představuje konkrétní praxi doléčovacího zařízení v Brně. Tuto praxi se pak student v závěrečné sedmé kapitole pokouší reflektovat, vidět její klady i zápory a nastínit možná řešení.

Pestrost literárních zdrojů je poměrně nízká, na práci si ovšem cením její praktičnosti a neustálého směřování k tomu, co jsou problematická místa současné praxe. Samotné téma práce považuji za vysoce aktuální (ostatně jako v každé době, co se závislostí týče), taktéž psychologie a psychoterapie se těší velké popularitě. Nakonec ale práce věnuje poměrně málo pozornosti skupinové psychoterapii jako takové, proto se domnívám, že vhodnější název práce by mohl být „Možnosti a využití skupinové práce s adiktologickými klienty“.

Zajímavé mi přišlo, jak student v praxi naráží na vzájemné prolínání (a překrývání?) sociální práce a psychologie/psychoterapie. Ráda bych mu u obhajoby předložila následující otázky:

- 1) Kde je hranice mezi sociální prací a psychologí? Proč si myslíte, že psycholog nemá adekvátní vzdělání vzhledem k sociální problematice (str. 47) a proč vzdělání sociálních pracovníků neodpovídá nárokům, jež na ně klade práce s psychoterapeutickou skupinou (str. 48)? Co konkrétně oběma profesím ve vzdělání chybí?
- 2) Kromě výhod přítomnosti ex-user klienta (či pracovníka) ve skupině vidíte i nějaké nevýhody?

Celkově bych práci hodnotila jako „dobrou“, konečné hodnocení je však rozhodnutím nejen vedoucího, nýbrž celé komise (včetně oponenta práce).

Mgr. et Mgr. Alena Pikhartová, Ph. D.